Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας

Τόμ. 4 (1928)

Δελτίον ΧΑΕ 4 (1927), Περίοδος Β'

Χριστιανικά αρχαιότητες εν Μαγνησία τη Θεσσαλική

Νικόλαος Ι. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

doi: [10.12681/dchae.1333](https://doi.org/10.12681/dchae.1333)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ Ν. Ι. (2013). Χριστιανικά αρχαιότητες εν Μαγνησία τη Θεσσαλική. *Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας*, 4, 14–24. <https://doi.org/10.12681/dchae.1333>

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Χριστιανικάί αρχαιότητες εν Μαγνησία τη
Θεσσαλική

Νικόλαος ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Δελτίον ΧΑΕ 4 (1927), Περίοδος Β' • Σελ. 14-24

ΑΘΗΝΑ 1928

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΕΣ

ΕΝ ΜΑΓΝΗΣΙΑΙ ΤΗΙ ΘΕΣΣΑΛΙΚΗΙ

ΣΠΑΛΑΥΘΡΑ—ΟΛΙΖΩΝ—Ladc—ΛΑΥΚΟΣ;

ΧΟΡΤΟΝ—ΧΟΡΤΟΚΑΣΤΡΟΝ—ΝΗΣΙΣ—ΛΛΑΤΑΣ—ΜΗΑΙΝΑ.

Κατ' Ὀκτώβριον τοῦ 1920 ἐξέδραμον ἐκ Βόλου εἰς Ἀργαλαστήν τοῦ Πηλίου καὶ τὰ περὶ αὐτῆς, ἦτοι τοὺς παραλίους συνοικισμοὺς Χόρτον, Μηλίαν καὶ τὴν νησίδα Ἀλατᾶν, πρὸς ἐξερεύνησιν αὐτῶν ἀπὸ ἀρχαιολογικῆς καὶ ἱστορικῆς ἀπόψεως, καὶ ἰδίως κατὰ τοὺς χριστιανικοὺς, βυζαντινοὺς καὶ νεωτέρους χρόνους, τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ ἐκ τῶν νεωτέρων, ὅσοι ἔγραψαν περὶ Θεσσαλίας καθόλου ἢ Θεσσαλικῆς Μαγνησίας ἰδίᾳ, μόνον περὶ τοῦ ἀρχαίου ἐλληνικοῦ μέρους ἡσχολήθησαν, παραλιπόντες τὰ ἄλλα.

Ἐν τῷ παρὰ τὴν Μηλίαν παρεκκλησίῳ τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου, νεωστὶ ἀνεγερθέντι ἐπὶ ἔρειπίων ἀρχαιοτέρου τοιοῦτου εὗρον τεμάχιον σπονδύλου κίονος μονολίθου ἐκ λευκοῦ μαρμάρου ἐρριμμένον ἐν τῷ δαπέδῳ αὐτοῦ. Ἦσαν δ' ἐντετειχισμένα ἐν μὲν τῷ νάρθηκι τοῦ παρεκκλησίου κίων λεπτοὺς λευκοῦ μαρμάρου τῶν πρώτων χριστ. αἰώνων, κατὰ μὲν τὸ ἄνω ἡμῖς φέρων ἀντακκοειδεῖς ραβδώσεις ἐν εἴδει στρεπτοῦ, κατὰ δὲ τὸ κάτω ἡμῖς ραβδώσεις, κατακορύφους, (Εἰκ. 1 ἀρ. 3) καὶ ἄνω ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἐπίκρανον παλαιοχριστιανικόν, ὅπερ ἐσχάτως ὑπὸ ἀπειροκάλου κτίστου παρεμορφώθη διὰ τοῦ λιθοξοικοῦ κτενός· κατὰ δὲ τὴν δυτικὴν πλευρὰν τοῦ παρεκκλησίου εἶναι ἐντετειχισμένον κιονόκρανον χριστιανικὸν τοῦ Ε'—Σ' μ. Χ. αἰῶνος, φέρον κατὰ τὰς στενάς πλευρὰς τῆς ἐκχεμάσεως, ἔνθεν μὲν σταυρὸν ἐντὸς κύκλου μεταξὺ κλάδων ἀκάνθου μαλακῆς, ἔνθεν δὲ σταυρὸν ἄνευ κύκλου μεταξὺ ἐπίσης φύλλων ἀκάνθου μαλακῆς. (Εἰκ. 1. ἀρ. 5).

Ἐτέρους λίθους ἀρχιτεκτονικοὺς παλαιοχριστιανικοὺς δὲν εἴρον ἐνταῦθα· ἔμαθον ὅμως ὅτι πρὸ τινων ἐτῶν ἐφορτώθησαν τοιοῦτοι λίθοι ἐν ἱστιοφόρῳ πλοίῳ καὶ μετηνέχθησαν τὶς οἰδέ που. Περὶ ὅμως τοῦ ναΐσκου σφίζονται ἔτι καὶ νῦν ἐκτάδην ἐρριμένοι ἱκανοὶ παλαιοχριστιαν.

νικοί ἀρχιτεκτονικοὶ λίθοι μαρτυροῦντες, ὅτι τὸ πάλαι ἐνταῦθα θὰ ἔκειτο χριστιανικὸς ναὸς τῶν προβυζαντιακῶν χρόνων, ὡς ἐκ τοῦ ῥυθμοῦ τῶν γλυπτῶν δηλοῦται, ἂν μὴ μετηνέχθησαν ἐκ τοῦ παραλίου συνοικισμοῦ *Χόρτον*, ἀφισταμένου 20' λεπτά τῆς ὥρας ἀπὸ τοῦ παραλιακοῦ συνοι-

Εἰκὼν 1.

κισμοῦ *Μηλίνης*, μεταξὺ τῶν ῥοδοποιῶν ὑψοῦται λόφος ἔχων ἀρχαίαν ἀκρό-
πολιν, ἣν ἀποδίδουσι πάντες οἱ νεώτεροι εἰς τὰ ἀρχαῖα *Σπάλανθρα*.

Τοὺς παρὰ τὸν ναῖσζον ἐρριμένους ἀρχαίους λίθους περιγράφομεν ὧδε:

1) Μεσοχώρισμα διλόβου παραθύρου (ὑψ. 1,00 × πλ. 0,50).

2) Πλάξ ὀρθογώνιος λευκοῦ λίθου τεθειμένη ὡς κατώφλιον τῆς θύρας τοῦ ναοῦ, προφανῶς ἐξ ἑλληνικοῦ ναοῦ εἰλημμένη (μῆκ. $1,80 \times$ πᾶχ. $0,15$). Τὸ πλάτος κατὰ τὸ ἥμισυ καλύπτεται).

3) Ὁ στρεπτός καὶ κάτω καθέτως ῥαβδωτός κίων (ῦψ. $1,80$, διάμ. $0,25$) ὑποβαστάζων δύο τόξα τοῦ νάρθηκος.

4) Κιονόκρανον παλαιοχριστιανικὸν μετὰ γλυκῶν, περὶ οὗ ἀνωτέρω ἐλέχθη, ἐντετειχισμένον ἐπὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τοῦ ναῖσκου, ἀνῆκον δὲ εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν συνθέτων, ἰωνικοῦ δῆλα διη καὶ χριστιανικοῦ ῥυθμοῦ (ῦψ. $0,60 \times$ πλ. $0,40$).

5) Κιονόκρανον μικρότερον ἐπὶ τοῦ ὑπ' ἀρ. 3 κίονος ὑποβαστάζων δύο τόξα τοῦ νάρθηκος καὶ ἀποξεσθὲν ὑπὸ τοῦ χτίστου διὰ τοῦ λιθοξοικοῦ κτενός.

6) Δύο διάστυλα κυκλιδώματος ἱεροῦ, φέροντα κατὰ μῆκος ὀρθογώνια πλαίσια, ἔχοντα ῦψ. $0,90 \times$ πλ. $0,25$.

7) Γείσωμα λευκοῦ μαρμάρου (μῆκ. $1,60 \times$ πλ. $0,26 \times$ πᾶχ. $0,19$).

8) Θύρωμα ἐκ πλακὸς ὀρθογωνίου λευκοῦ μαρμάρου φέρον ἐντομὴν τοξοειδῇ μετ' ἐλαφροῦ κυματίου πέριξ καὶ ἀνωθεν ἐν τῷ μέσῳ σταυρὸν ἀνάγλυπτον ἐν κύκλῳ, ἀνῆκον δὲ εἰς θύραν ναοῦ (μῆκ. $1,10 \times$ πλ. $0,60 \times$ πᾶχ. $0,12$). (Εἰκ. 1 ἀρ. 8).

9) Δύο κίονες μονόλιθοι ἐρριμμένοι πρὸς τὸ μεσημβρινὸν μέρος τοῦ ναῖσκου εἰς ἀπόστασιν 10 βημιῶν, λευκοῦ μαρμάρου, (μῆκ. $2,40$ καὶ $2,10$ καὶ διάμ. $0,30$ ἑκάτερος).

Ταῦτα εὑρίνται νῦν ἐν τῷ ναῖσκῳ τοῦ Ἀγ. Ἀθανασίου, ἀπέχοντι πρὸς M . τῆς Μηλίνης περὶ τὰ 20 λεπ. τῆς ὥρας.

Σφύζονται δὲ πρὸς A . τοῦ ναῖσκου οἱ τοῖχοι τοῦ παλαιοῦ ναοῦ. Δέον δ' ἐνταῦθα νὰ ἐνεργηθῶσιν ἀνασκαφαὶ πρὸς ἀποκάλυψιν τοῦ ἀρχαίου ναοῦ διὰ μικρᾶς δαπάνης.

Πρὸς B . τοῦ παρεκκλησίου τούτου τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου εἰς ἀπόστασιν 10 λεπτῶν τῆς ὥρας κεῖται μεταξὺ τούτου καὶ τοῦ χωρίου Μηλίνης ἕτερον παρεκκλήσιον τῆς Ἀγίας Μαρίνης, ὅπερ χρησιμοποιοῦσιν ὡς ναὸν νεκροταφείου, ἀνεγερθὲν ἐπὶ ἐρειπίων ἀρχαιοτέρου τοιούτου ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου τῶν ἐν Βόλῳ λιθοξῶν τῷ 1889 , κατὰ τὴν ἐπὶ τοῦ μαρμαρίνου αὐτοῦ θυρώματος ἐπιγραφὴν.

Ἐν τῷ ναῖσκῳ δὲ τούτῳ οὐδὲν μὲν ἀρχαῖον λείψανον εἶδον, πλὴν τεμαχίων ὀπτῶν πλίνθων καὶ κεράμων παλαιοχριστιανικῶν ἔμαθον δὲ παρὰ πλείστων ἀξιοπίστων γερόντων ὅτι ἐν τῇ Ἀγίᾳ Τραπεζῇ τοῦ παλαιοῦ ναοῦ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ὑπῆρχεν ἀρχαῖον ἀνάγλυφον καλλίστης τέχνης, ἐν ᾧ, ὡς λέγουσι, παρίσταντο οἱ γάμοι τοῦ Πηλέως καὶ τῆς

Θέτιδος, καὶ ὅτι τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο ἐφορτώθη ἐπὶ Τουρκοκρατίας ἐπὶ ἀγγλικοῦ πλοίου, ἐπὶ τούτῳ προσορμισθέντος ἐν τῷ ὀρμίσκῳ, καὶ μετηνέχθη εἰς Ἑλλάδα. Οἱ χωρικοὶ λέγουσι: «φραγκακάραβο», ἄλλοι μᾶλλον ἀνεπτυγμένοι: «ἀγγλικὸ καράβι».

Καὶ εἰς τὸν Ἀλφρέδον Mézières, ἐπισκεφθέντα τὸν τόπον τῷ 1852, γράψαντα δὲ εἰδικὴν μονογραφίαν περὶ Πηλίου καὶ Ὀσσης, τὰ αὐτὰ εἶπον οἱ χωρικοί. ¹⁾

ΘΕΣΙΣ ΒΑΛΤΟΥΔΙ ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΟΛΙΖΩΝΑ

Μετὰ ταῦτα μετέβην εἰς θέσιν Βαλτοῦδι, ἥτοι ἐν τῷ λιμένι τῆς Ὀλιζῶνος, ὅστις ὑπὸ τοῦ Σκύλακος καλεῖται Ἰσαι λιμὴν (γραπτέον: Τίσαι λιμὴν)· ἐκεῖ ἐν τῇ παραλίᾳ κεῖται νεόδμητος οἰκία τοῦ Νικολάου Μπαρμπούλια, ὅστις ἐκόμισεν εἰς αὐτὴν πολλὰ μάρμαρα ἀρχιτεκτονικῶν μελῶν ἐκ τοῦ παρακειμένου ἐκεῖ παλαιοχριστιανικοῦ ναοῦ. Τούτων τινὰ ἐνετείχισεν ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἀποξεσθαισῶν τῶν γλυφῶν, ἄλλα δὲ κεῖνται ἐν τῇ αὐτῇ τῆς οἰκίας αὐτοῦ, ἐξ ὧν ἐσημείωσα τὰ ἐξῆς ὑπ' αὖξοντα ἀριθμὸν ἐν συνεχείᾳ πρὸς τὰ προηγούμενα.

10) Κιονόκρανον ἀποκεκρουμένον κάτωθι, ἰωνικοῦ ὀρθοῦ, ἀλλὰ μᾶλλον σύνθετον, χρυσ. τέχνης.

11) Κιονόκρανον σύνθετον παλαιοχριστιανικόν, ἀποκεκρουμένον κατὰ τὴν ἐτέραν τῶν στενῶν λοξοτμήτων πλευρῶν, κοσμούμενον κατὰ τὴν ἐτέραν ὑπὸ ἀνισοσκελοῦς σταυροῦ. (Εἰκ. 1 ἀρ. 11).

12) Βάσις ἡμικατεργασμένη κίονος λευκοῦ μαρμάρου.

13) Πλάξ λευκοῦ μαρμάρου ὀρθογώνιος.

Εἰς ἀπόστασιν δὲ ὀλίγων βημάτων πρὸς τὸ ΜΑ μέρος τῆς οἰκίας τοῦ Ν. Μπαρμπούλια κεῖνται τὰ ἐρείπια ἐκκλησίας τοῦ Ε'—Σ' μ. Χ. αἰῶνος, ἐξ ἧς ὁ Ν. Μπαρμπούλιας ἀφῆρσε τοὺς λίθους, οὓς ἀνωτέρω κατέγραψα. Ὑπάρχουσι δ' ἐν τοῖς ἐρείπιοις καὶ νῦν κεχωσμένα μετὰ λίθων κιονόκρανα, κίονες μονόλιθοι καὶ κατώφλια θυρῶν ἐκ λευκοῦ μαρμάρου. Μία δὲ ἀνασκαφὴ ἐνταῦθα θὰ ἦγεν εἰς φῶς πολλὰ ἄξια λόγου ἀρχιτεκτονικὰ μέλη χριστιανικά, ἴσως δὲ καὶ ἑλληνικὰ προερχόμενα ἐξ ἀρχαίων ἑλληνικῶν ναῶν, ἣ καὶ ἐπιγραφάς.

¹⁾ Mézières Mémoire sur le Pélion et l'Ossa Paris, 1853 σελ. 17. Φαίνεται ὅτι τὸ ἀνάγλυφον θὰ ἐκομίσθη εἰς τὸ ἐν Παρισίοις μουσεῖον τοῦ Λούβρου τῷ 1854 (Bouillet Dictionnaire universel d'Histoire et de Géographie ἐν λ. *Magnésie*. — Ζωσιμᾷ Ἑσφιγμένῳ, Ἡμερολ. «Φήμη» 1887 ἐν Βόλῳ σελ. 67.

ΜΟΝΗ ΑΓΙΩΝ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑ—ΝΗΣΙΣ ΑΛΑΤΑΣ (ΤΙΣΑΙ;)¹⁾

Μετὰ ταῦτα διεπεραιώθην εἰς τὴν νησίδα Ἀλατᾶν, ἣτις φράσσει ἐκ τοῦ βορείου μέρους τὴν εἴσοδον τοῦ λιμένος τῆς Ὀλιζῶνος καθιστῶσα αὐτὸν ἀσφαλέςτατον, καὶ ἣτις θὰ ἐκαλεῖτο ἴσως τὸ πάλαι *Τίσαι*, κατὰ τὸν Σκύλακα. Ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ τῆς νησίδος ταύτης στενοῦ λαιμοῦ κεῖται μονὴ ἐγκαταλελειμμένη ὑπὸ τῶν μοναχῶν, οἰκουμένη δὲ ὑπὸ τοῦ ἐνοικιαστοῦ τῶν περιβαλλόντων αὐτὴν ἐλαίωνων καὶ τιμωμένη ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἀγίων Τεσσαράκοντα. Ἡ μονὴ φαίνεται ὅτι ἰδρύθη μεσοῦντος τοῦ ΙΗ' αἰῶνος. Ἐχει δὲ πρὸς Α. καὶ Δ. δύο σειρὰς κελλίων διορόφων, ἡ δὲ βόρειος καὶ νότιος πλευρὰ ἔχουσι τοίχους ὑψηλοῦς, ἴσους τῷ ὕψει τῶν τοίχων τῶν κελλίων, καὶ ἔχοντας ὁπὰς τεχνητὰς δι' ἀκροβολιστὰς πρὸς ἀπόκρουσιν τοῦ ἐχθροῦ διὰ τῶν ὅπλων, λεγομένας ὑπὸ τῶν ἐνοικούντων «πολεμίστρας»²⁾. Δύο θύρας ἔχει ἡ μονή, μίαν πρὸς νότον καὶ ἑτέραν πρὸς ἀνατολὰς. Ὁ δ' ἐν τῷ μέσῳ ναὸς τῶν Ἀγ. Τεσσαράκοντα εἶναι μικρὸς καὶ θολωτὸς ἄνευ ὅμως τρούλλου. Ἐντὸς ὁ ναὸς δὲν ἔχει τοιχογραφίας, ὡς ἀνέμενον νὰ ἴδω, οὐδ' ἐπιγραφὴν τινα. Τὸ τέμπλον εἶναι ἀπλοῦν ἐκ σανίδων ἀχρώμων· αἱ εἰκόνες εἶναι εὐτελεῖ νεώτερα ἔργα. Εὗρον δὲ ἐν τῷ ναῷ περὶ τὰ 15 βιβλία ξύλῳ καὶ δέρματι ἐσταχωμένα ἐκδόσεως Βενετίας ἀπὸ τοῦ 1744 μέχρι 1760. Ἐντὸς δὲ τοῦ σταχώματος *Μηναίων* τοῦ Μαΐου ἐκδόσεως Βενετίας 1749 ἀνέγνων τὸ ἐξῆς χειρόγραφον σημείωμα:

«*Εἰς τὸν Ἰω'* τῆς Ἀρχόντου ἀνεμίνανε ἀπάνο του ἀπὸ τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου ἄσ(πρα) 27. ἕτερα ἀπὸ τὸ τομάρι ἄσ(πρα) 18. *αψη'* (= 1795)».

Ἐπὶ δὲ Τριφιδίου ἐκδόσεως Βενετίας τοῦ 1744 ἀνέγνων τὸ ἐξῆς χειρόγραφον σημείωμα:

«Ἔτος 1821 Φεβρουαρίου 7 ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ πατὴρ Κύριλλος ἡμέρα δευτέρα».

«Ἔτος 1817 ἐπῆρε τὸ λαδαριό». (= Ἀποθήκη ἐλαίου).

Ἐν τῇ μονῇ μεσημβρινῇ θύρᾳ τοῦ ναοῦ κεῖται ἐντετειχισμένος λίθος μικρὸς ὀρθογώνιος ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, εἰλημένος ἐξ ἀρχαίου ἐλληνικοῦ

¹⁾ Ὁ Ν. Γεωργιάδης ἀποδίδει εἰς τὴν νησίδα Ἀλατᾶν τὸ ἐκ τοῦ Σκύλακος ὄνομα *Τίσαι*. Ὁ δὲ κ. Ἀ. Ἀρβανιτόπουλος νομίζει ὅτι εἶναι ἡ Ἀῶς τοῦ Στεφάνου Βυζαντίου.

²⁾ Ὁ Mézières λέγει ὅτι ἡ μονὴ ἐκάη κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821.

ναοῦ, λείως (μῆκ. 0,60 × πλ. 0,30) δεξιᾷ τῷ εἰσιόντι, ἐφ' οὗ διὰ μελά-
νης εἶναι γεγραμμένον τὸ ἐξῆς σημεῖωμα:

«Ἐτ(ος) μαρτίου ᾧ τοῦ αὐτοῦ.

1760 μηνὸς μαρτίου 13.»

Εἴτα διὰ χρώματος ἐρυθροῦ μεγαλειτέροις ἀριθμοῖς:

1787. 8.»

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω λοιπὸν σημειωμάτων καὶ τῶν ἐντύπων ἐκκλη-
σιαστικῶν βιβλίων ἐξάγεται ὅτι ἡ μονὴ ἰδρύθη μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1750
καὶ 1760, διότι τὸ σημεῖωμα ἐπὶ τοῦ λίθου 1760 μαρτυρεῖ ὅτι ὑπῆρ-
χεν ἤδη ἡ μονή.

Ἐν τῷ νάρθηκι τοῦ ναοῦ παραπλεύρως κεῖται συμφυρὲς παρεκκλή-
σιον ἀνωνύμου ἁγίου, πλὴν ἐν τῷ ἀπλουστάτῳ διὰ σανίδων τεμπλέφ
αὐτοῦ δὲν ὑπάρχει οὐδεμία εἰκῶν. Ἐν δὲ τῇ Προσκομιδῇ τοῦ Ἱεροῦ
Βήματος κεῖνται ἐξηρωμένα πολλὰ μέλη χαλκῶν θυμιατηρίων τοῦ
IH' αἰῶνος ποικίλων καὶ παραδόξων σχημάτων.

Ἐξωθι δὲ καὶ πρὸς τὸ ἄνω μέρος τῆς Δ. πλευρᾶς τοῦ ναοῦ εἶναι
ἐντετειχισμένον τεμάχιον θωρακίου βυζαντιακοῦ ναοῦ ὀρθογώνιον, τὸ
ὁποῖον φαίνεται ὅτι παρίστανε σταυρὸν ἐν κύκλῳ ἐγχάρακτον εἰς δὲ
τὰς γωνίας ἐν μικροτέροις κύκλοις ἐπίσης σταυροὺς ἐγχαράκτους (Εἰκ. 1
ἀρ. 14) καὶ πλαίσιον λευκοῦ λίθου.

Εὗρομεν δ' ἐν τῷ προαυλίῳ τῆς μονῆς:

1) Δύο βάσεις λευκοῦ λίθου κιονίσκων κιβωρίου ἁγίας Τραπεζῆς.

2) Ἐπίθημα κιονοκρανίου χριστιανικοῦ ναοῦ.

3) Τρία διάστυλα χριστ. ναοῦ κυκλιδώματος Ἱεροῦ Βήματος λευ-
κοῦ λίθου.

4) Πολλὰς πλάκας λεπτὰς λευκοῦ λίθου ἐπιστροφῆς.

Ἐν δὲ τῇ Μ. πλευρᾷ τοῦ ναοῦ ἐν τε τῇ θύρᾳ καὶ κάτωθι ἀρι-
στερᾷ τῷ εἰσιόντι δύο βάσεις λίθου σκληροῦ κυανοῦ ὀρθογωνίους, φερού-
σας τόρμους ὀρθογωνίους (μῆκ. 0,12 × πλ. 0,06) πρὸς γόμφωσιν ἀνα-
θημάτων, προερχομένας προφανῶς ἐξ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ ναοῦ.

Παρὰ δὲ τὴν Α. θύραν τῆς μονῆς εὗρον ἐπεστρωμένην μεγάλην
πλάκα ὀρθογώνιον, φέρουσαν ἀνάγλυπτον ποτήριον καὶ τὰ ἐξῆς γράμ-
ματα ἐγκεχαραγμένα βαθέως καὶ παλαιόθεν (Εἰκ. 1 ἀρ. 15)

ΓΙΣ

Παρὰ δὲ τὴν πρὸς Μ. ἀκτὴν τῆς νησίδος εἶναι ἡ ἀποβάθρα τῆς
μονῆς, παρ' ἣν κεῖται τετράγωνον οἰκοδόμημα ἡρειπωμένον ἤδη καὶ
τοῦ ὁποίου σφύζεται ἀσβεστόκτιστος καμάρα. Τοῦτο οἱ ἔνοικοι τῆς μονῆς

καλοῦσι *Ταρσανῶν* (=νέωριον), καὶ ἐν αὐτῷ κατὰ τὸ θέρος ἀνέσειρον οἱ μοναχοὶ τὸ πλοῖον αὐτῶν, ἵνα μὴ καταστρέφηται ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Ἐνταῦθα εὗρομεν καὶ ἥμισυ λεκάνης μαρμαρίνης μετὰ δύο προεξέχουσων λαβῶν, προφανῶς παλαιοχριστιανικῆς (διαμ. 0,60), διότι ὁμοίας (διαμ. 0,70) ἔχομεν εὗρει τῷ 1920 ἐν ἀνασκαφαῖς ἰδιωτικαῖς ἐν Νέα Ἀγχιάλῳ, ἔνθα ὑπῆρχον αἱ χριστιανικαὶ Φθιώτιδες Θῆβαι. (Εἰκ. 1 ἀρ. 16).

Τ' ἀνωτέρω περιγραφέντα μνημεῖα ὥς καὶ τὰ πέριξ τῆς μονῆς ἐγκατεσπαρμένα τεμάχια πλίνθων ὀπτῶν καὶ κεράμων πείθουσι ὅτι τὸ πάλοι θὰ ἔκειτο ἐνταῦθα χριστιανικὸς ναός, ὥς ἐξάγεται ἐκ τῶν διαστούλων κλπ. ἀρχιτεκτονικῶν ἄρθρων. Ἐὰν δὲ πάλιν ἐξωθεν μετηγέχθησαν τὰ παλαιοχριστιανικὰ ταῦτα μνημεῖα εἰς τὴν μονὴν θὰ μετηγέχθησαν ἀσφαλῶς ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν κατὰ τὴν μεσοβυζαντιακὴν ἢ ὑστεροβυζαντιακὴν περίοδον, ὁπότε ἀσφαλῶς θὰ ὑπῆρχεν ἐνταῦθα μονὴ νεμομένη τὰ πλούσια εἰς ἐλαϊῶνας κτήματα τῆς τε νησιδὸς τοῦ Ἀλατᾶ καὶ τῆς παρακειμένης μικροτέρας νησιδὸς *Πρασσοῦς* ἢ *Πρασσοῦδας*, ἐν ἣ ὑπάρχει ἕτερον μονυδριον «*μὲ ἀξιόλογον ἐκκλησίαν, κτισθὲν περὶ τὰ τέλη τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος, ἀκατοίκητον νῦν, ἀνηκούσης (τῆς νησιδὸς) τοῖς Τρικκεριώταις*», κατὰ τὸν Νικόλαον Μάγνητα ¹⁾.

Εἰς τὴν νησιδα ταύτην ἔνεκα τῆς βροχῆς δὲν μετέβην. Αἱ βάσεις ὅμως μετὰ τόρμων καὶ τὰ ἐκ λευκοῦ μαρμάρου ὀρθογώνια κατώφλια τῶν θυρῶν τῆς μονῆς τοῦ Ἀλατᾶ ἀσφαλῶς προέρχονται ἐξ ἀρχαίου ἐλληνικοῦ ναοῦ. Δὲν ὑποθέτομεν ὅμως ὅτι τὸ πάλοι θὰ ἔκειτο ἱερόν τι, τῆς ἐναντι τῆς νησιδὸς ἐπὶ τοῦ λόφου Παλαιοκάστρου κειμένης ἀμφιλιμένου Ὀλιζῶνος, διότι δὲν εὗρέθησαν ἄλλα τεκμήρια τῆς ὑπάρξεως ἐνταῦθα τοιούτου ἱεροῦ. Βεβαιότερον δὲ εἶναι ὅτι οἱ βυζαντινοὶ ἵδρυσαν μονὴν ἐπὶ τῆς νησιδὸς κομίσαντες καὶ μάρμαρα ἐκ τε ἐλληνικῶν καὶ παλαιοχριστιανικῶν ναῶν.

Βραδύτερον ἢ βυζαντιακὴ μονὴ θὰ κατεστράφη ὑπὸ Σαρακηνῶν πεωρῶν, ὄντος τοῦ λιμένος τούτου χρησφυγέτου πειρατικῶν πλοίων· διότι κατὰ τὴν ἐγγώριον παράδοσιν τὸ *Τισαῖον* ὄρος ἐκαλεῖτο καὶ καλεῖται ἔτι καὶ νῦν *Σαρακήρικον*, ὥς καταληφθὲν ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν πει-

¹⁾ **Νικολ. Μάγνητος**, Τοπογραφία τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς Θεσσαλικῆς Μαγνησίας, Ἀθήναι 1860, σελ. 76-79.—Κατὰ δὲ τὸν *Ζωσιμᾶν Ἐσφιγμένιτην* (Ημερολόγ. «Φῆμη, Β' 1887 ἐν Βόλῳ, σελ. 156) οἱ πειραταὶ προήρχοντο ἐξ Εὐβοίας καὶ Κρήτης. Καὶ ὁ *Γρηγόριος Κωνσταντᾶς* (Νεωτερικὴ Γεωγραφία ἐν Βιέννῃ 1791) ἀναφέρει: «Τὰ Τρίκκερη πέρουσι τὸ Πάσχα τὰ ἐπάτησαν οἱ κλέγται ὅποιον ἦταν εἰς τὴν Μεσόγειον». «Κλέγτας» ἔννοεῖ ὁ Κωνσταντᾶς τοὺς πειρατάς.

ρατῶν, οἵτινες ἐφόνευσαν τοὺς κατοίκους ὅλους σχεδόν. Ἀλλὰ καὶ βραδύτερον οἱ πειραταὶ ἐνταῦθα εἶχον τὸ ὀρμητήριον αὐτῶν, ὡς βεβαιοῖ ὁ Mézières κατὰ τὸ 1852 ἐπισκεψάμενος τοὺς τόπους τούτους, ὅτι οἱ Τρικκεριῶται κατὰ τοὺς χρόνους αὐτοῦ ἤσκουν πειρατείαν. ¹⁾

Τὴν ἐρημωθεῖσαν μονὴν ἀνίγειρε βραδύτερον ἱερομόναχός τις, ὅστις ἀναμριβόλως θὰ εἶναι ὁ τῷ 1821 Φεβρουαρίου 7 ἀποβιώσας, κατὰ τὸ ἀνωτέρω σημείωμα Παπᾶ Κύριλλος. Οὗτος κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Νικολάου Μάγνης παρέπεισε Λαυκιώτην τινά, οὔτινος κτῆμα ἦτο ἡ νησίς τοῦ Ἀλατᾶ, νὰ κτίσῃ ἐν αὐτῇ ἰδίᾳ δαπάνῃ τὴν μονήν. «Ὁ δὲ ἱερομόναχος, λέγει ὁ Ν. Μάγνης, μὲ τὴν ἐπιτηδεωτήτά του τὸ ἀπέσπασε (τὸ μονύδριον) ἀπὸ τὸν Λαῦκον καὶ τὸ ἐξήρτησεν ἀπὸ τὸν καπετὰν-Πασὰν (ναύαρχον) ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ περιβοήτου Στανράκογλον, καὶ ἐξοικιάζεται ἤδη ὑπὸ τῶν Τρικκεριωτῶν».

Εἴπομεν δὲ ἀνωτέρω ὅτι οἱ Σαρακηνοὶ πειραταὶ ἔχοντες ὀρμητήριον τὸν μεταξὺ Ὀλιζῶνος καὶ τῆς νησίδος τοῦ Ἀλατᾶ ἀσφαλέστατον λιμένα ἠρῆμωσαν κατοίκων τὰ πέριξ διὰ σφαγῆς καὶ λειλασίας καὶ κατέστρεψαν πιθανῶς τὴν προϋπάρχουσαν βυζαντιακὴν μονήν. Εἶναι δὲ ἱστορικῶς βεβαιωμένον ὅτι τῷ 1328 ἐληΐζοντο τὰ παράλια τῆς Θεσσαλίας καὶ λοιπῆς Ἑλλάδος Σαρακηνοὶ πειραταί. Ἐπίσης τῷ 1326 καὶ 1330 Σαρακηνοὶ καὶ Τοῦρκοι ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας ὁρμώμενοι διέπραξαν πολλὰς καταστροφὰς εἰς τὰς παραλίους Ἑλληνικὰς πόλεις. Τῷ δὲ 1331 εἴκοσι πέντε χιλιάδες Ἑλλήνων καὶ Λατίνων ἠχμαλωτίσθησαν καὶ ἐπωθήσαν ὡς δοῦλοι εἰς Μικρὰν Ἀσίαν. Ὁ δὲ βαῖλος τῆς Βενετίας ἐν Εὐβοίᾳ Μᾶρκος Γραδενίγος καὶ ὁ ἐν Χαλκίδι παρὰ τῷ Λατίνῳ πατριάρχει ξενιζόμενος Λατίνος ἀρχιεπίσκοπος Θηβῶν ἀνήγγελλον τοῖς ἐν Βενετίᾳ, ὅτι τὴν Εὐβοίαν, πάσας τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου καὶ τὰ παράλια τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος ἐληΐζοντο οἱ Σαρακηνοί. Τὰ αὐτὰ δ' ἐπανελάμβανε καὶ ὁ νέος βαῖλος Εὐρίπου Φίλιππος Βελένιος, ὅτι τῷ θέρει τοῦ 1329 οἱ Τοῦρκοι πειραταὶ τετράκις ἐπιδραμόντες εἶχον ἐρημώσει τὰς νήσους καὶ παραλίους πόλεις τῆς Ἑλλάδος. ²⁾ Ἴσως δὲ ἔνεκεν τῆς φρικτικότητος καὶ τοῦ ἀποκρύφου τοῦ λιμένος Ἀλατᾶ (Τισῶν) θὰ ἐγκατεστάθην ἐνταῦθα μονίμως Σαρακηνοὶ πειραταὶ ἔχοντες αὐτὸν ὡς ὀρμητήριον.

¹⁾ A. Mézières, ἐνθ. ἀν. σελ. 14.--«ils vivent de la pêche et surtout de la piroterie».

²⁾ Νικόλ. Μάγνης, ἐνθ. ἀν. σελ. 78--79

³⁾ Νεροῦτσος ἐν Δελτ. Ἱστορ. καὶ Ἐθνολ. Ἑταιρείας Δ' σ. 152.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ. Η LADE=ΔΛΥΚΟΣ;

Τὸ συμπέρασμα ἐκ τῆς βραχυχρονίου ταύτης ἐρεύνης ἐν τοῖς περὶ τὰ Σπάλανθρα καὶ Ὀλιζῶνα τόποις εἶναι ὅτι ἐξηρευνήθη ὁ τόπος ἀπὸ χριστιανικῆς ἀπόψεως, ἥτις μέχρι τοῦδε ὑπὸ πάντων τῶν μέχρι τοῦδε γραψάντων περὶ τῆς Θεσσαλικῆς Μαγνησίας εἶχε παροραθῇ. (') Ἡ πληθὺς δὲ τῶν ἀρχιτεκτονικῶν μελῶν τῶν παλαιοχριστιανικῶν χρόνων, ἐκκλησιῶν σφζομένων ἐν ἡρειπωμένοις ἢ ἀνοικοδομηθεῖσι παρεκκλησίοις, μαρτυρεῖ ὅτι τὸ πάλαι ἐξηκολούθησαν ὑφιστάμεναι ἐπὶ πολὺν χρόνον μέχρι τῆς βυζαντιακῆς περιόδου, αἱ ἀρχαῖαι πόλεις Σπάλανθρα καὶ Ὀλιζῶν ἢ ὑπὸ τὰ αὐτὰ ὀνόματα ἢ καὶ ὑπὸ ἄλλα.

Ὁ λιμὴν τῆς Ὀλιζῶνος καὶ ὁ λιμὴν ἰδίως τῶν Σπαλαύθρων λόγῳ τῆς φυσικῆς αὐτοῦ ἀσφαλείας καὶ διὰ τὴν πυκνότητα τοῦ πληθυσμοῦ, ἦν δέον νὰ θεωρήσωμεν ὑπάρχουσαν τότε, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν πλουσίων ναῶν καὶ τῶν ἀρχιτεκτονικῶν μελῶν τῆς παλαιοχριστιανικῆς περιόδου, ἅτινα θὰ ἔλειπον ὅλως ἂν μὴ ὑπῆρχεν ἐνταῦθα ἀκμαῖος παλαιοχριστιανικὸς συνοικισμὸς, δὸς δ' εἰπεῖν, ἢ λαμπρότης τοῦ ἡρειπωμένου βυζαντινοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγ. Νικολάου ἐπὶ τοῦ Χορτοκάστρου²⁾, αὐτὸ τὸ βυζαντιακὸν φρούριον τοῦ Χορτοκάστρου³⁾ καὶ οἱ ἐπ' ἄλλων σημείων τοῦ Μ. Πηλίου παρατηρούμενοι χριστιανικοὶ συνοικισμοὶ ἢ βυζαντινὰ φρούρια ἢ πύργοι, μαρτυροῦσιν ὅτι κατὰ τοὺς μεσαιωνικοὺς χρόνους ἢ μεσημβρινῇ αὐτῇ πλευρᾷ τοῦ Πηλίου ἦτο ἥδη πυκνῶς κατοικημένη, ἐνῷ ὅλη ἢ ἄλλη πρὸς Β. ἔκτασις ἀπὸ τοῦ συνοικισμοῦ τῆς Δημητριάδος ἦτο ἀραιὰ κατοικημένη (ἀπὸ τοῦ 293 π. Χ. καὶ ἐξῆς).

Οἱ ἱστορικοὶ τῶν νεωτέρων χρόνων Κων. Παπαρηγόπουλος, Τάσος Νεροῦτσος καὶ Ἰω. Βορτσέλας ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Φραγκοκρατίας ἐν Ἑλλάδι ἀναφέρουσιν ὅτι ὁ δούξ τῶν Ἀθηνῶν Βάλθερος (ἢ Γουαλθῆρος) Βριέννιος ἡξίου νὰ διατηρήσῃ τὸ ἐπὶ τῆς Μεγαλοβλαχίας (= Θεσσαλίας) κράτος. Ἐπεχείρησε δὲ πρὸς τοῦτο νὰ προσοικειωθῇ τὴν Καταλανικὴν Ἑταιρείαν καὶ ἐξετέλεσε τῷ ὄντι τὸν σκοπὸν αὐτοῦ τοῦτον τὴν ἀνοιξιν τοῦ 1310. Διὰ τῆς ἐπικουρίας λοιπὸν ταύτης τῶν Καταλανῶν κατέστη αὐθις κύριος τῆς Φθιώτιδος, καὶ τῆς μεσημβρινῆς Θεσσαλίας, κυριεύσας ἐντὸς ἑξ μηνῶν ὑπὲρ τὰ τριάκοντα φρούρια, ἐν

¹⁾ Α. Σ. Ἀρδανιόπουλος, ἐν Πρακτικοῖς Ἀρχ. Ἑταιρ. 1910, σελ. 220.

²⁾ Καὶ ὁ Mézières ἀναφέρει ταῦτα (Mémoire sur le Pélion et l' Ossa σελ. 22).

³⁾ Πρβλ. Mézières, ὡς ἄνω σελ. 20.

οἷς τὸ Ζητοῦνι, τὸν Δομοκόν, τὸν Ἑλμυρόν, τὴν Δημητριάδα καὶ τὴν Λάδην καὶ ἠνάγκασε τὸν Βυζαντινὸν βασιλέα καὶ τὴν δέσποιναν τῆς Ἀρτης νὰ εἰρηνεύσωσιν.¹⁾

Ὁ Τάσος Νερούτσος κατατάσσει μεταξὺ τῶν κυριευθέντων φρουρίων καὶ καστέλλια ἑκατέρωθεν τοῦ Παγασιτικοῦ κόλπου πόλεων καὶ χωρίων ἐν διαστήματι ὀλίγων μηνῶν. «Ὁ πόλεμος, λέγει ἤχθη πεισματώδης ἑκατέρωθεν καὶ καταστρεπτικός, ὅπως ἐμαρτύρει ὁ σύγχρονος Βενετὸς Μαρίνος Σανούδου, γνωματεύων ὅτι ἡ Θεσσαλικὴ Βλαχία οὐσα φύσει εὐφορὸς καὶ πλουσία εἰς σιτηρὰ καὶ ἄλλα προϊόντα τῆς γῆς ἡδύνατο καὶ πάλιν νὰ ἐξαγάγῃ τοιαῦτα ἐκ τῶν λιμένων τοῦ Ἑλμυροῦ, τῆς Δημητριάδος καὶ τοῦ ὄρμου τοῦ Λαύκου (Lade), ἐὰν ἐπανήρχετο εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν, πρὶν δηρὸν τὴν χώραν ὁ Γουαλθῆρος ὁ ἐκ Βοιέννης ἐπὶ κεφαλῇς τῶν Καταλάνων».²⁾

Τὰ αὐτὰ δὲ ἐπαναλαμβάνει καὶ ὁ Ἰω. Βορτσέλας ἀναφέροντα μεταξὺ τῶν ὑπὸ τοῦ Βαλθέρου (ἢ Γουαλθήρου) τοῦ ἐκ Βοιέννης κυριευθέντων τῇ συνδρομῇ τῶν Καταλάνων φρουρίων «τὸν Δομοκόν, τὸν Ἑλμυρόν, τὸν Λαύκον καὶ τὴν Δημητριάδα».³⁾

Ὁ Μίλλερ δὲν κατονομάζει τὰ κυριευθέντα φρούρια. Ἐν τούτοις ὅμως ἡ μαρτυρία τοῦ Βενετοῦ εὐπατρίδου Μαρίνου Σανούδου, συγχρόνου ὄντος πρὸς τὰ γεγονότα, εἶναι ἀξιόπιστος πηγὴ, ἐφ' ἧς στηρίζονται οἱ ἀνωτέρω ἱστορικοί.

Ἐὰν λοιπὸν τὸ παρεφθαρμένον ὄνομα τοῦ φρουρίου Lade τοῦ Σανούδου, ἥτοι ἡ Λάδη τοῦ Παπαρρηγοπούλου, εἶναι ὄντως ὁ Λαῦκος ἢ ὁ ὄρμος αὐτοῦ ἑκατέρωθεν τοῦ Παγασιτικοῦ κόλπου μετὰ τῆς Δημητριάδος καὶ τοῦ Ἑλμυροῦ, τότε δικαιούμεθα νὰ θέσωμεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ Χορτοκιάστρου, ὅπερ, κείμενον μεταξὺ τῶν δύο ὄρμων Χόρτου καὶ Μηλίνης, ἐπινείων τοῦ Λαύκου καὶ τῆς Ἀργαλαστῆς, δεσπόζει ἀμφοτέρων τῶν ὄρμων καὶ διασφίξει ἀξιόλογα ἐρείπια· τὰ πολυάριθμα δὲ βυζαντινὰ ἐν ἐρείπιοις παρεκκλήσια μετὰ γλυπτῶν παλαιοχριστιανικῶν ἀρχιτεκτονικῶν ἄρθρων, κείμενα ἐντὸς καὶ πέριξ τῶν δύο τούτων ὄρμων καὶ αἱ ἀνακαλυφθεῖσαι λιθόστρωτοι ὁδοί, ὑδραγωγεῖα κλπ. καὶ πολυάριθμα παλαιοχριστιανικὰ νομίσματα⁴⁾ μαρτυροῦσιν ἀριδιῶως ὅτι ἐνταῦθα

¹⁾ *Κ. Παπαρρηγοπούλου*, Ἱστορ. τ. Ἑλλήν. Ἔθνους, Ε', Ἀθῆν 1874, σ. 217.

²⁾ *Τας. Νερούτσος*, ἐνθ. ἀν. σελ. 128.

³⁾ *Ἰω. Βορτσέλας*, Φθιώτις ἡ πρὸς Ν. τῆς Ὀθρυος, Ἀθῆν. 1907, σ. 311—312.

⁴⁾ Καὶ εἰς τὸν Μézières οἱ χωρικοὶ ἐπέδειξαν πολλὰ παλαιοχριστιανικὰ νομίσματα, ὧν ἐν Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου καὶ Ἀλλαχού ὁ Μézières ἀναφέρει ὅμ. καὶ παλαιοχριστ. νομίσματα

ἔκειτο κατὰ τοὺς παλαιοχριστιανικοὺς χρόνους καὶ τὸν μεσαῖωνα ἀξιόλογος συνοικισμός. Ἐὰν δὲ ἐξηκολούθει καὶ μετέπειτα ὁ συνοικισμὸς οὗτος καὶ μέχρι πότε δὲν δυνάμεθα νὰ γνωρίζωμεν ἄνευ συστηματικῆς ἐρεῦνης τῶν μνημείων καὶ τῆς συλλογῆς νομισμάτων, διότι τὰ νομίσματα ἀσφαλῶς μνηνύουσι τὸν χρόνον τῆς ἀκμῆς τοῦ συνοικισμοῦ.

Ὁ δὲ Φερδιν. Γρηγορόβιος ἀναφέρων τὸ γεγονὸς τῆς καταστροφῆς ὑπὸ τοῦ Βαλθέρου τῆς Θεσσαλίας ἀναφέρει τὰ τοῦ Σανούδου, ὅτι «ἡ *Βλαχία* (Θεσσαλία) εἶχε πλοῦτον οἶτον καὶ πάντων τῶν λοιπῶν ἐπιτηδείων καὶ θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξαγάγῃ ἱκανὰ τοιαῦτα ἐκ τῶν λιμένων τοῦ Ἀλμυροῦ, τῆς Δημητριάδος καὶ τῆς *Lade*, ἃν ἐξικνεῖτο καὶ πάλιν εἰς τὴν εὐημερίαν, ἣν ἐκέκτητο, πρὶν ἢ αὕτη καταλυθῇ ὑπὸ τοῦ κόμματος *Βριεννίου*, ὅτε εἶχεν εἰς τὴν ὑπερηρείαν αὐτοῦ τὴν καταλωνικὴν ἔταιρείαν». ¹⁾

Ταῦτα δὲ σχολιάζων ὁ Σπ. Π. Λάμπρος προστίθισιν. «Τὶς αὕτη ἡ *Lade* τοῦ Σανούδου; Μὴ τὸ *Λαδικόν* τοῦ δήμου Ὑπάτης; Κατὰ τὸν *Τάσσον Νερούτσον* (ἐνθ. ἀν. Δ'. 128) εἶναι ὁ ἐν Θεσσαλίᾳ ὄρμος τοῦ *Λαΐκου*.»

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Σανούδος ὁμιλεῖ περὶ Θεσσαλίας ἢ γνώμῃ τοῦ Νερούτσου εἶναι ἡ πιθανωτέρα, διότι ἡ Θεσσαλία καὶ κατὰ τοὺς βυζ. χρόνους καὶ νῦν τρεῖς ὄρμους σπουδαίους ἔχει πρὸς ἐξαγωγὴν τῶν προϊόντων αὐτῆς, ἥτοι τοῦ Ἀλμυροῦ, τοῦ Βόλου (Δημητριάδος) καὶ τοῦ Λαΐκου (Χόρτου καὶ Μηλίνης).

N. I. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

¹⁾ Φερδ. Γρηγοροβίου. Ἰστ. τῆς πόλεως Ἀθηνῶν. τόμ. Β'. Ἀθῆναι 1904, σ. 20—21.